

MAREȘALUL ION ANTONESCU ȘI TRANSILVANIA

Cpl. r. Ion FETCU

Multă vreme, masa largă a românilor a avut convingerea că denumirea Ardeal era de origine maghiară și evita să o folosească, recurgând la cea de Transilvania (Trans Silva - adică dincolo de pădure, cum se privește dinspre Câmpia Panonică spre Dacia), care-i de origine latină. Specialiștii în materie demonstrează că Ardeal este un toponim tot atât de vechi ca și locuitorii care l-au folosit în epoca formării neamurilor indoeuropene, maghiarii (veniți în anul 896, din Asia) fiind aceia care au împrumutat cuvântul Erdely (cuvânt străin limbii maghiare) din românescul Ardeal și nu invers. După părerea noastră, atât un termen cât și celălalt desemnează aceeași realitate. Noi vom folosi și unul și altul.

Ion Antonescu, militar de o reputație recunoscută în istoria națională și a armatei române, a dovedit, prin fapte convingătoare, profundul său devotament față de poporul român, pe care l-a slujit cu abnegație și dăruire totală, mai ales în timpul operațiunilor noastre din anii 1916-1919, în conceperea și desfășurarea marilor bătălii din acești ani împotriva cotropitorilor, în izgonirea dușmanului până la Budapesta, pe de pământul românesc străbun. De asemenea, cât a fost la cârma destinelor României în anii 1940-1944.

În anul 1940 – anul marilor rapturi din trupul țării, Ion Antonescu s-a ridicat cu fermitate împotriva nedreptăților ce i s-au făcut poporului român, acționând pentru recăpătarea a ceea ce era pierdut: Basarabia, partea de nord a Bucovinei, Ținutul Herței și partea de nord-est a Transilvaniei. Țelul său – refacerea hotarelor României așa cum au fost ele realizate prin Marea Unire din anul 1918. Puțini cunosc faptul că Dictatul de la Viena din 30 august 1940 a fost socotit nul de către Coroană. Pentru a fi valabil, el trebuia să poarte și semnătura celui de-al doilea împuternicit din partea guvernului român. Or, Dictatul a fost semnat numai de ministrul de externe – Manoilescu, dar n-a fost ratificat nici de regele Carol al II-lea și nici de generalul Ion Antonescu. El nu a fost publicat în „Monitorul Oficial”, fapt pentru care s-a creat o stare de fapt ce nu s-a „transformat într-o stare de drept”.

Aproape cu regularitate, Ion Antonescu, la întâlnirile avute cu Cancelarul Germaniei (12 la număr, în timp ce Horthy a avut 18), a ridicat și susținut problema Transilvaniei, aducând în sprijin fapte, date și argumente științifice incontestabile: Transilvania este pământ românesc, constituie leagănul formării poporului român și al limbii române. Cu forța de convingere a istoriei adevărate, a dovedit că Transilvania a fost o provincie românească autonomă, că românii au avut multe de suferit din cauza nedreptăților ce li s-au făcut de-a lungul timpului, că, în realitate, Transilvania n-a fost parte integrantă a Ungariei timp de circa o mie de ani, așa cum susține și astăzi, fără jenă, propaganda maghiară, ci numai aproximativ 51 de ani, din 1867 până în 1918, adică pe timpul existenței Imperiului Austro-Ungar, când

Transilvania și-a pierdut autonomia și a devenit provincie ungurească, parte integrantă a Ungariei.

O dată cu cotoșirea părții de nord a Transilvaniei, după Dictatul de la Viena, autoritățile horthyste au încălcat toate angajamentele ce și le-au luat prin acel document, și au declanșat un regim de cruntă teroare în teritoriul ocupat. Menționăm doar unele monstruoase crime inimaginabile: Ip. Trisnea, Moisei - femei, copii, bătrâni care au fost măcelăriți în chip bestial pentru vina de a fi români, forțați să părăsească locurile lor de baștină mulți preoți, învățători și alții pentru a slăbi rezistența românilor și, în cele din urmă, a o anihila; episcopul de Oradea, Nicolae Popovici, a fost îmbarcat într-un vagon de vite și trimis în România. Zeci de mii de oameni au fost uciși cu bestialitate, sute de mii obligați la exod. Protopopul de Huedin a fost ucis prin înfigerea unui par în gură, al cărui vârf a ieșit în ceafă, numeroase femei românce însărcinate cu fost spintecate cu baioneta pentru a nu se mai naște nici un pui de român. Mulți români au fost puși să-și sape groapa după ce a început schingiuirea lor timp de o noapte cu tăierea membrelor inferioare, superioare, a limbii, scoaterea ochilor și plasarea de șobolani în orbite. La acestea pot fi adăugate multe alte crime săvârșite de cei care și astăzi vor să demonstreze „superioritatea” lor, să ne învețe ce înseamnă civilizație.

Scopul urmărit de unguri era acela de a-i sili pe români să-și părăsească vatra sau să se maghiarizeze (și în zilele noastre sunt români pe Valea Nirajului care nu știu o boabă românește, deci exact în inima României). Nu răscolim monstruoșitățile trecutului pentru a învenina atmosfera și mai mult, a aduce știrbire relațiilor româno-maghiare, ci o facem pentru a dovedi că n-am uitat ce am pățit. Așa ceva nici nu se poate șterge cu buretele. Iertăm, dar nu uităm!

Încă la timpul potrivit, Iuliu Maniu, liderul P.N.Ț, a trimis un memoriu lui Hitler referitor la suferințele inimaginabile, feroce ale românilor ardeleni aflați sub ocupația maghiară, solicitând intervenția Cancelarului german pentru a se pune capăt crimelor și persecuțiilor de tot felul, la care erau supuși românii. La rândul său, conducătorul statului român, generalul Ion Antonescu (din 1941, mareșal) a cerut, încă din primele zile ale ocupației maghiare, intervenția Cancelarului german pentru oprirea fărâdelegilor maghiare în Ardealul ocupat, solicitând, în același timp, constituirea unei comisii germano-italiene de control pentru a constata crimele comise. Guvernul maghiar a fost avertizat de către Ion Antonescu că dacă nu se opresc abuzurile, românii vor proceda la fel cu ungurii rămași pe teritoriul României. În urma insistențelor părții române și a avertismentelor, comisia la care m-am referit, s-a deplasat în teritoriul ocupat și i-a determinat, temporar, pe horthyști să pună frâu exceselor abuzive și teroriste.

La întâlnirea Antonescu – Mussolini, din 14-16 noiembrie 1940, în ciuda unor impedimente, a fost discutată și problema Transilvaniei, conducătorul statului român afirmând că litigiul ungaro-român nu se încheiase. Același lucru l-a făcut, numai cu câteva zile mai târziu, atunci când s-a întâlnit cu Hitler, la Berlin, unde a cerut ca Germania să intervină pentru a apăra drepturile românilor și a li se îngădui celor alungați să se întoarcă la casele lor. Hitler, iritat la început, l-a ascultat pe general și a încheiat cu afirmația că „istoria pentru România nu s-a sfârșit”, lăsând să se înțeleagă faptul că reparații teritoriale aveau să fie făcute în răsărit...

Receptivitatea reținută a lui Ion Antonescu față de cererile de sprijin militar din partea României, în războiul contra sovieticilor, s-a făcut în ideea că Führerul va fi de acord, în cele din urmă, cu anularea efectelor Dictatului de la Viena, privind

Transilvania. De altfel, Ion Antonescu a și obținut unele promisiuni din partea dictatorului german. Astfel, la întâlnirea sa cu mareșalul Ion Antonescu din 23-24 martie 1944, Hitler declara că Dictatul de la Viena, din 30 august 1940, nu mai avea nici o valoare. Dar totul era prea târziu. Totuși, și aceste exemple semnificative, din perioada dată, subliniază importanța pe care a avut-o existența statului român, acest instrument de care ne-am folosit în apărarea, cât se putea și cum se putea atunci, a intereselor noastre naționale.

Nici o clipă conducerea statului nostru nu a părăsit ideea necesității eliberării teritoriului aflat sub stăpânirea horthystă; în plină desfășurare a războiului antisovietic, M.St.M., cu știrea conducerii superioare a țării, a menținut importante forțe militare la dispoziție, a elaborat planuri realiste de acțiune cu scopul de a apăra țara și a întreprinde măsuri hotărâte menite să elibereze partea de nord a Transilvaniei de sub ocupația străină.

Chiar în timpul detenției sale din acea casă conspirativă a P.C.R., din cartierul Vatra Luminoasă (București), Mareșalul, prin mijloacele avute la îndemână, s-a interesat de mersul operațiunilor armatei române pe frontul din Transilvania și a adresat îndemnul său patriotic ca ostași să lupte cu aceeași dârzenie și același eroism, așa cum au făcut-o și pe frontul de est, pentru eliberarea, la timpul potrivit, a Basarabiei, părții de nord a Bucovinei și Ținutului Herța.

Cauza pentru care românii s-au ridicat la luptă, sub comanda mareșalului Ion Antonescu, începând cu anul 1941, nu a fost împlinită decât parțial. Ca o recunoaștere a drepturilor României asupra pământului său strămoșesc – Transilvania – pentru eliberarea căreia 50000 de ostași români au dat jertfa de sânge în 1944, ca și a contribuției sale la înfrângerea Germaniei naziste și a Ungariei horthyste, la obținerea Victoriei și la terminarea războiului în Europa, Conferința de Pace de la Paris a trebuit să ne dea dreptate în problema Transilvaniei. La 7 mai 1946, Consiliul Miniștrilor de Externe ai Marii Britanii, Franței, S.U.A. și U.R.S.S. a considerat hotărârile Dictatului de la Viena, din 1940, drept nule și neavenite și a stabilit ca frontiera dintre România și Ungaria să fie cea existentă la 1 ianuarie 1938. Decizia respectivă a fost însușită de către Conferința pentru Pace, fără nici un vot contra, și a constituit principalul succes politic și teritorial dobândit de țara noastră, aceasta în ciuda eforturilor depuse de delegația maghiară de a bloca asemenea prevedere sau de a obține, în subsidiar, cel puțin păstrarea a 22000 kmp din partea de vest a Transilvaniei.

Desigur, poftelile dușmanilor României și ale uneltelor lor din țară nu au fost stărpite, ele reinvie, sub diferite forme, unele mai voalate (rafinete, diplomatice), altele foarte brutal prezentate în diferite foruri internaționale oficiale sau nu, dar toate având același scop – dezagregarea, federalizarea României, în ultimă instanță, lichidarea statului național român unitar, a națiunii române, folosind ca pretext „europenizarea”, „mondializarea”. Cauza națiunii noastre, pentru care a plătit cu viața mareșalul Ion Antonescu, lupta de veacuri a românilor pentru unitatea lor statală este lucrul cel mai sfânt al urmașilor lui Decebal și Traian, este dreaptă și ea va înfrânge toate obstacolele ce i se vor mai ivi în cale. Totul e să știm ce urâm și să nu fim slabi în fața dușmanului.